

Ajuntament d'Alcoi
Regidoria de Política Lingüística

Conselleria d'Educació, Cultura,
Universitats i Ocupació

**SEMPRE
TEUA**

La teua llengua

DIPÒSIT LEGAL: A 480-2024
ISBN: 978-84-16186-59-4
1a. ed.: 2024

CARLES i el COMPONENT REI?

Textos: Dolors Sanchis

Il·lustracions: Rosanna Crespo

Aquest llibre forma part d'un cicle de publicacions
de Nadal que va començar allà per l'any 2016 i que ha fet
possible una persona: Ximo Victoriano, el creador de la Carta
als Reis que està fent la volta al món i que tots els alcoians
i alcoianes hem tirat a la burrera. Per això, vull
dedicar-li'l a aquest home discret i ple de
tendresa, un pou sense fons de saviesa,
curiositat i entrega que, durant anys,
al cap del Gabinet de València,
ha posat un amor i una cura
especial en tots els
llibrets de Nadal
per als xiquets i
xiquetes d'Alcoi.

GRÀCIE

AGRAÏMENTS

Aquest llibret ha estat possible gràcies a la il·lusió i l'entrega inesgotable de l'Associació Cultural Samarita, un grup de gent fantàstica amb un humor i una energia incansables que un dia van decidir posar-se les piles i fer possible que els xiquets i xiquetes d'Alcoi pogueren visitar el Campament Reial.

Aquest llibret ha estat possible gràcies a la il·lusió i l'entrega inegotable de l'Associació Cultural Samarita, un grup de gent fantàstica amb un humor i una energia incansables que un dia van decidir posar-se les piles i fer possible que els xiquets i xiquetes d'Alcoi pogueren visitar el Campament Reial.

I grà
tan c
acon
del C
infan

GRÀCIESSS S S S S

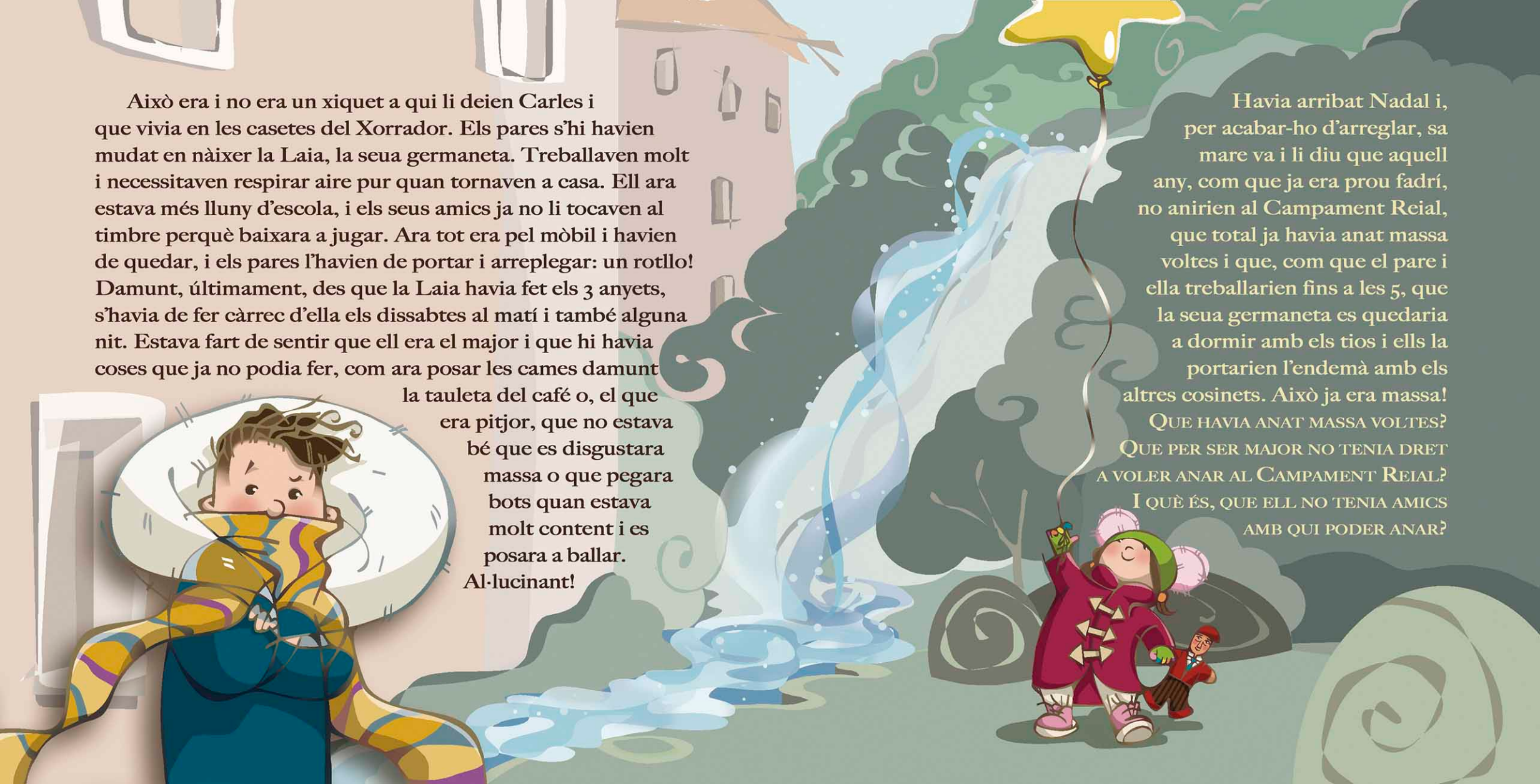
D.S.A.

Això era i no era un xiquet a qui li deien Carles i que vivia en les casetes del Xorrador. Els pares s'hi havien mudat en nèixer la Laia, la seua germaneta. Treballaven molt i necessitaven respirar aire pur quan tornaven a casa. Ell ara estava més lluny d'escola, i els seus amics ja no li tocaven al timbre perquè baixara a jugar. Ara tot era pel mòbil i havien de quedar, i els pares l'havien de portar i arreplegar: un rotllo!

Damunt, últimament, des que la Laia havia fet els 3 anyets, s'havia de fer càrrec d'ella els dissabtes al matí i també alguna nit. Estava fart de sentir que ell era el major i que hi havia coses que ja no podia fer, com ara posar les cames damunt la tauleta del café o, el que era pitjor, que no estava bé que es disgustara massa o que pegara bots quan estava molt content i es posara a ballar. Al·lucinant!

Havia arribat Nadal i, per acabar-ho d'arreglar, sa mare va i li diu que aquell any, com que ja era prou fadrí, no anirien al Campament Reial, que total ja havia anat massa voltes i que, com que el pare i ella treballarien fins a les 5, que la seua germaneta es quedaria a dormir amb els tios i ells la portarien l'endemà amb els altres cosinets. Això ja era massa!

QUE HAVIA ANAT MASSA VOLTES?
QUE PER SER MAJOR NO TENIA DRET
A VOLER ANAR AL CAMPAMENT REIAL?
I QUÈ ÉS, QUE ELL NO TENIA AMICS
AMB QUI PODER ANAR?

Es va enrabiar moltíssim. Total, que va estar tot Nadal pegant-li voltes a veure com s'ho podia muntar.

NO, ELL NO PODIA QUEDAR-SE SENSE ANAR
AL CAMPAMENT REIAL!

I com que Carles era un xicon molt valent i decidit i no la pensava que no la feia, ben prompte, el dia de Cap d'Any, ja havia acabat de maquinat el seu pla secret...

-Uauuuu! Quin pla més xulo! -va dir tot satisfet.
Però, com que és secret, jo no us el puc contar... He, he

El dia 4 de gener, a poqueta nit, va començar a nevar fluixet.

Mireu ara la nit fosca i les volves de neu fina caient sobre les casetes del Xorrador, les llums que van apagant-se una per una fins que queden només els fanals grocs i tristos que il·luminen el carrer per on un gat negre camina flexible amb quatre peüets silenciosos, com espongetes, entre els cotxes aparcats.

Ara, enmig de tot eixe silenci, es veu que una porta s'obri a poc a poquet, i quan hi ha només un badallet, n'ix de costadet sense fer soroll, un xiquet amb botes de muntanya i tot abrigat amb unes quantes voltes de bufanda. Camina, quasi quasi com el gat, de puntelletes i arrimat a la paret; però, quan arriba a la primera cantonada, arranca a córrer costera amunt. Mentre corre, li sembla que aquelles penyes fantasmagòriques del barranc del Cint ple de boires esfilagarsades s'obrin al seu pas per convidar-lo a entrar en un món que se li antoixa misteriós; després, a mesura que avança, les penyes es tornen a tancar com si volgueren guardar algun misteri amb pany i clau. El xiquet, ja quasi sense alé, deixa de córrer i entra en el túnel que ja li anuncia que està arribant al seu objectiu: el Preventori.

Allí ha nevat més, fa fred, hi ha un bon talló de neu i els seus passos sonen CRAS! CRAS! CRAS! A l'esquerra, allà amunt, una lluna plena imponent de color de pergamí l'acompanya i avança al mateix pas: CRAS! CRAS! CRAS! I, allà baix, un Alcoi, immens, il·luminat i nevat, com una tortada d'ametla tota coberta de sucre amb llumetes de Nadal.

Quan arriba als dos obeliscos que guarden l'entrada, ara li semblen diferents: dos gegants imponents, dos guardians impertèrrits de la màgia i la fantasia. En passar entremig dels dos, UN VENT ESPECIAL, COM DE COTÓ-EN-PÈL, LI BUFA EN LA CARA I SE LI EMPORTA LES PUNTES DE LA BUFANDA.

–Uauuuu!

Carles va començar a caminar mirant cap a tots els costats esperant trobar tot el que ell coneixia i, mentre deixava enrere l'edifici del Preventori on dins, segur que ben calentets, roncaven els agüets i les agüetes, se'n va recordar de sa tia Rosa, una tia de sa mare molt velleta a qui a voltes anava a visitar amb els seus pares. A ells no els feia molta gràcia perquè, quan parlaven d'ella, posaven la boca torta i deien que no estava bé del cap; però a ell li queia bé. Era com una xiqueta, que botava, com ell, quan li agradava

molt una cosa i que, de sobte, es posava a cantar i ballar sense vindre a to. De tant en tant, es parava davant d'ell, se'l mirava als ulls i, al cap d'uns instants, li pegava dos bones besades i es girava i se n'anava cantant. Era molt simpàtica!

Quan li va passar aquest pensament, va tornar a la realitat. Allò estava solitari i negre com una gola de llop. No pareixia que hi haguera ningú. Silenci absolut. No podia ser! S'havia enganyat de dia? Avui era dia 4 i feia unes hores havia tirat la carta a la burreta i la Laia havia tirat també el xupló, perquè els pares li havien dit que ja era massa major per a portar-lo... Quina mania tenien amb això de l'edat!

–Brrrrrrr!

Però la veritat és que allí no hi havia ningú, no hi havia res de res.

Es va abocar a la barana esperant trobar-se els camells allí lligats i tot estava buit: ni un camell, ni una haima... Se li va fer un nuc a la gola i el cor se li va fer en un puny. Començava a tindre ganes de plorar.

En això, en girar-se, va veure que la porta d'allò on posava “Cantina” estava entreoberta. Va entrar i, sabeu que va veure? Un muntó de regals! Ben empaquetats i amb noms de xiquets i xiquetes, alguns fins i tot que coneixia. Podria ser que n'hi haguera algun per a ell?!

...Però aquell rampell d'alegria li va durar poc perquè tot allò era força estrany: massa silenci. Era com la cripta polsosa d'una piràmide deshabitada on tot estava mort; no hi havia llum, era tot del color eixe marró tan lleig dels paquets, com si l'alegria no poguera existir en aquell lloc. No entenia res!

En eixir, va tirar cap a la dreta i va sentir oloreta de fum... S'hi va acostar. Carbóóóó??? Regals sense alegria i carbó??? Ningú??? Va començar a desesperar-se i el cervell se li va convertir en un núvol negre de tempesta. Què era allò!!!!???

Desesperat, es va asseure en un rebanquet al costat de per on baixava l'aigua de la Basseta Gelada. Mentre sentia el sorollet de l'aigua que sonava cantadora i s'asserenava un poc, una coseta freda i blaneta li va tocar la mà.

Uauuu! Era un gosset de tres colors i orelles despertes.

-Ai, gosset bonico, vine cap ací -li va dir mentre li deixava la mà moixa davant de la cara perquè l'olguera i no li tinguera por.

El gosset de tres colors que l'havia tocat amb la punta del morret va abaixar el cap i li'l va passar suaument per sota la mà perquè l'acariciara. Carles es va posar a rascar-li el cabet i al gosset se li entornaren els ulls de gustet...

Sense saber ni com ni per què, com si es conegueren de tota la vida, es van posar a jugar a acaçar-se. Seguint el gosset, de sobte, va alçar la vista i es va trobar davant de... tres gegants!

-Uauuu!, els tres Reis!

Això podia ser una pista: eren uns gegants que s'havien fabricat eixe any expressament per a celebrar la vinguda dels tres Reis de l'Orient. Tot allò era molt estrany.

-Haurem d'investigar què passa ací. No et pareix, xitxet?

El gosset, com si l'haguera entés, va començar a ensumar-los i es va clavar sota els faldons del Rei negre. En això, una llum daurada molt forta, càlida i enlluernadora va eixir del pit dels tres gegants, la boira es va fer tan espessa que les tres siluetes van desaparèixer i l'aire va tornar a tremolar. Carles, enlluernat, es va girar en direcció contrària, cap a on enfocaven els tres feixos de llum.

Començava a notar-se un cert moviment, a sentir-se un murmurí que anava convertint-se en remor, una mescla de veus, música, sorolls de coses que es movien o entrexocaven i on predominava el que semblava la veu de tres estranys animals.

Ara, mentre començaven a aclarir-se un poc les imatges, va sentir una veu ronca i grossota, com de porc senglar, que deia:

–Ho, ho, ho! Nosaltres som els millors!

–Què sabreu vosaltres d'eixes coses. Això no t'ho creuss ni tu..! La nossstrrra tribu ésssss la millorrrr, no tenim res a veure amb els romansss– responia una veu sibil·lant, com de serp o una cosa així.

–Amb nosaltres no podreu, som 12 tribus poderoses! –va afegir una veu de llop valent.

–Ihòòò! Ací no hem vingut a barallar-nos, sinó a acompanyar els Reis d'Orient i a alegrar els xiquets i majorets d'Alcoi. Iiihòòò! –va replicar una veu assenyada.

–Mira'l ell, l'ase conciliador i treballador...! Hi, hi, hi! –va saltar el que pareixia una rabosa que es creia molt astuta i espavilada. –A mi només m'interessa veure si puc pillar alguna cosa de menjar de la haima dels Reis. Hi, hi, hi!

I hi anaven sumant-se veus, a quina més estranya que l'altra, que creaven un bon guirigall. A Carles li va semblar que era com sentir parlar els majors, sempre amb els seus rotllos, volent tindre raó i sense escoltar-se de veres els uns als altres.

–No tindràs temps de menjar res, que tenim molta faena –va replicar tallant una veu decidida de llop.

–Sí, és molt important el que hem vingut a fer, deixem-ho això per ara –va dir amb autoritat una veu felina.

–Ací fa molt de fre-fre-eeeddd –feia una veu dolceta i sensible mentre li castanyetejaven les dents. –Pareu ja, per favor!

Però, on estaven eixos animals?

Carles no podia saber d'on venien; pareixia que estaven dalt, en els arbres.

Però no, perquè la boira, tot i que persistia, cada vegada deixava veure millor tot el que anava apareixent.

I les va veure allí: un munt de banderoles totes juntes en un feix, xarrant com a lloques i onejant al vent sense parar: flap, flap, flap!. Els animals dels estendards havien cobrat vida: el porc senglar, el xacal, la lleona, el burret, la daina, l'àguila, el llop.. Tots xarraven pels colzes, discutien, reien, feien broma, s'enfadaven...

A Carles li va semblar molt divertit allò i va riure. Però, en això, van començar a aparèixer camells i va veure que, del no-res, es muntava una haima. Era, com ell sabia, la haima dels tres Reis. Tot just quan van entrar el gosset i ell, van veure com, màgicament, les safates començaven a omplir-se elles soles de fruites acolorides i

abellidores i de les teteres va començar a eixir un fumet perfumat d'espècies orientals. Al moment, va arribar un senyor tot mudat amb un llibre gros en una mà i una ploma llarguíssima en l'altra; duia dos patges darrere que li portaven una cadira i una taula: Hala! Si era l'escrivà que estava preparant-se per a llegir les cartes! Un tercer patge, que portava una caixeta, va entropessar amb una pedra i tot de xuplons van caure per terra. Halaaa! Però si aquell de color rosa amb una Kitty dibuixada era el de la Laia. Uauuuu!

Carles i el seu gosset de tres colors, com dos bons companys, caminaven compassats i contemplaven tot allò entre la boira com si foren éssers invisibles. O el que era invisible era aquell món i ells eren els éssers reals? Què era realitat i què fantasia?

Va tornar a passar per on eren els regals i, ara, d'aquella porta eixia una llum daurada preciosa, els regals tenien colors brillants i en aquell magatzem es respirava una alegria incomprensible. Com havia canviat tot! Allò era fabulós, inexplicable. El cor se li n'eixia del pit de content que estava i va començar a pegar bots i a cantar, i ell i el gosset de tres colors, sense saber ni com ni per què, es van posar a ballar!

–Uau! Uau! Uauuuuuu!

Quan per fi van parar, Carles es va asseure en la barana de la carretera al costat d'una enorme mata de romer.

–Hummm, quina oloreta més bona! –Ara tot li semblava meravellós.

–Saps? Estic tan feliç de tindre't d'amic, xitxet... Per cert, no m'has dit com et diuen. Bé, et diré... et diré... et diré... Com t'agradaria que et diguera?

I va fer com feia sa tia Rosa: se li va parar davant la cara, el va mirar amb amor als ulls i va escoltar atentament.

–Uau? Perfecte. M'agrada. A més, com ho dic tant, serà com si sempre et tinguera al costat –Li va fer dos bones besades al cabet i li va somriure amb una tendresa especial. De sobte, va tornar aquell vent suau. Alguna cosa havia passat, i ELS DOS SABIEN QUE ERA PER A SEMPRE.

Començava a fer fred. Sense que s'hagueren adonat, la boira havia desaparegut i pareixia que allà lluny, per la Serreta, entre dos clarorettes, volia nàixer un nou dia.

–Uau, que està fent-se de dia i hem de tornar a casa!

Com per art de màgia, com la boira, havien desaparegut els sorolls, els patges, els camells...

Certament, Carles no entenia el que estava passant-li aquella nit. Va pensar si no estaria somniat... No, impossible, feia un fred...! I aquella emoció tan forta, aquella calentoreta al cor, aquella alegria incontrolable, aquelles olors de roba sumptuosa, els peveters traient fum perfumat de roses i gesmils orientals... No, no, allò era real. I, a més, havia vist la seua carta allí, la que havia tirat a la burreta eixa mateixa vesprada! Havia vist el magatzem lluminós amb el nom en tots aquells paquets que portaven el nom d'alguns amics del col·le i, fins i tot, el xupló de la Laia!

Però, sobretot, i això era indiscutible, encara que tot el Preventori tornava a estar buit i fosc, l'alegria i la il·lusió que havia sentit continuaven omplint aquell espai i respirant-se en l'aire. Quan per fi va tirar a tornar cap a casa, va veure que per la carretera del túnel venien cotxes i camions plens de persones i de coses, de begudes i menjar per als Reis i el seu seguici. Eren homes, dones i joves il·lusionats que xarraven i reien contents d'haver matinat. S'ho trobarien tot buit com li havia passat a ell? Es va girar cap al Preventori d'on venia i va veure, amb les primeres clarors que, ara,

**EL CAMPAMENT REIAL
ESTAVA TOT MUNTAT
EXACTAMENT IGUAL
COM ELL L'HAVIA
VIST TOTS
ELS ANYS.**

_Uauuu!

Els que pujaven d'Alcoi portaven
sacs de castanyes per a torrar i,
tots alegres, tocaven els
tabalets i les dolçaines
i cantaven allò de:
*"En el portal de Betlem
hi ha llonganisses penjades..."*
i reien alegres i satisfets.
L'esperit d'aquelles
persones estava ple
d'eixa mateixa
alegria que ell
sentia dins seu
i que omplia tot
aquell paratge.

Molt prompte començarien a arribar els autobusos plens
a vessar de xiquets i xiquetes amb els pares, els avis...

-Ai, mare!

Si ja quasi era de dia i prompte entraria sa mare a despertar-lo!
I va arrancar a córrer cametes ajudeu-me cap al Xorrador.

Va pujar corrents escales amunt i es va clavar
dins del llit: "Uauuu!, he arribat a temps!". I en dir *uau*,
se'n va adonar: ON ESTÀ UAU?

Però si feia un moment estava amb ell
al costat d'aquella mata de romer...

S'havia esfumat? Que s'hauria cansat d'ell?

Potser ja no li importava ser el seu amic?

Carles va sentir un pes enorme en el pit, un buit
enorme a la panxa i tenia un mos a la gola

que no el deixava respirar. En sentir

novament aquella soledat, li va caure l'ànima als peus...

Però se-li-tan-ca-ven-els-ulls-de-sooon-i-de-can-sa-meeent...
i es va adormir.

Eren les vuit i mitja del matí del 5 de gener quan sa mare el va despertar perquè se n'anava a treballar. Li va recordar que cuidara de la Laia, que tenien el dinar a la nevera i que, a la vesprada, després de donar de berenar a la Laia, que estiguera a punt a les 6 perquè, només arribaren, ella i el pare es mudarien i se n'anirien tots a veure la Cavalcada.

–Sííí, vaaaal...

Eixa vesprada, passant pel pont de Sant Jordi, Carles va mirar cap al barranc del Cint i cap al Preventori i va recordar les torxes misterioses que el dia anterior (el dia anterior? Uff! Si pareixia que havien passat 1.000 anys!)

havien baixat muntanya avall, com si caminaren soles, en fila índia, una darrere de l'altra. Ell havia vist la màgia amb els seus propis ulls, sabia que hi havia un món màgic més enllà de la boira i la neu,

un món que només es pot veure amb els ulls de la il·lusió, de l'amor i l'amistat, de l'alegria, del cor o la innocència.

Li va vindre al cap un libre que tenia i que contava la història d'un petit príncep que havia caigut del cel que deia que les coses importants són invisibles als ulls.

Però ell sabia que eixes coses importants, a Alcoi, es fan visibles per Nadal quan arriben els Reis de l'Orient. Ell ho havia viscut aquella nit màgica de boira i neu al Preventori; això no es podia negar. I pensant això, va sentir un pessic a la panxa quan li va vindre al cap el seu amic de tres colors...

Després de la Cavalcada, van tornar tots quatre feliços amb la Laia saltant d'alegria i estirant el seu pare de la mà per arribar prompte a veure què li havien deixat els Reis.

I sabeu què va passar quan van arribar a casa?
Ara us ho contaré.

—Qui s'ha deixat oberta la porta del pati? Amb el fred que fa! Tanqueu-la, per favor, que ens pelarem de fred! –va dir la mare.

En anar a tancar-la, Carles es va quedar de pedra: arrupit de fred en un cantonet i rotlladet com un caragol damunt d'una manteta hi havia...

UN CADELLET DE TRES COLORS.

I conte contat, ja s'ha acabat.
I qui no s'alce, té el cul foradatttt!

